

[Arbejds- og Socialministeren.]

ning til Besættelsestidens Ofre. Det blev imidlertid i Sagen oplyst, at Fiskerens skattepligtige Indkomst i Aarene 1941—45, altsaa den skattepligtige Indkomst, har udgjort henholdsvis 2 857 Kr., 4 000 Kr., 5 020 Kr., 5 700 Kr. og 12 000 Kr., og hans Formue er vokset fra ca. 5 000 Kr. pr. 1. Januar 1942 til ca. 9 000 Kr. pr. 1. Januar 1945. Erstatningsraadet meddelte herefter Skipperen, at Raadet under Hensyn til det om hans økonomiske Forhold oplyste ikke havde fundet Grundlag for at yde ham nogen Støtte efter Erstatningsloven. Raadet henviste samtidig til, at der ikke i Erstatningsloven er Hjemmel til at yde Erstatning for tabt Arbejdsfortjeneste. Loven om Erstatning til Besættelsestidens Ofre indeholder i § 56 en Bestemmelse, som bl. a. siger, at der kan ydes Støtte til Paabegyndelse eller Fortsættelse af Virksomhed til Personer, som paa Grund af deres Medlemsskab i eller Tilknytning til det kommunistiske Parti har mistet eller maattet forlade deres Erhverv, dog kun under Forudsætning af, at de ikke selv er i Stand til at bære den forvoldte Skade. Endvidere kan der efter Bestemmelsen under tilsvarende Omstændigheder ydes Støtte til Afhjælpning af følelige økonomiske Tab. Som det ærede Medlem vil se, lægger denne Bestemmelse Vægt paa, om den paagældende selv kan bære det lidte Tab. Jeg tror, det ærede Medlem maa være enig med mig i, at de Oplysninger, jeg har givet om den paagældende Fiskers økonomiske Forhold, viser, at han selv har været i Stand til at klare det Tab, han har lidt. Hertil kommer, at det ikke blot var saaledes, at der under Rigsdagsforhandlingerne om Erstatningsloven var Enighed om, at man ikke kunde erstatte tabt Arbejdsfortjeneste, men Forholdet var Orven i Købet dette, at det var Frihedsbevægelsen selv, som tog Afstand fra, at man skulde kunne kræve tabt Arbejdsfortjeneste erstattet. Det ærede Medlem vil sikkert indrømme, at der i det foreliggende Tilfælde i Virkeligheden er Tale om, at den paagældende Fisker ønsker Erstatning for tabt Arbejdsfortjeneste, og at der derefter i det hele ikke er noget Grundlag for at yde Fiskeren Erstatning; saaledes maa jeg ogsaa finde, at Erstatningsraadets Afgørelse er rigtig.

Ministeren for Handel, Industri og Søfart (Villemoes): Efter at den højtærede Finansminister i Gaar saa udførligt har gjort Rede for den økonomiske Situation og dens Indvirkning paa hele Erhvervssituatio-

nen, er der for mig ikke nogen Anledning til ogsaa at gaa dybere ind paa disse Spørgsmaal. Situationen er i Korthed den, at vi ved Udgangen af 1946 antagelig vil komme til at skyldte Bank of England mellem 600 og 700 Mill. Kr., altsaa i engelske Penge mellem 30 og 35 Mill. £. Fra forskellig Side er Tallet 1 000 Mill. Kr. blevet nævnt, men dette er ikke rigtigt, og der er efter min Mening næppe Grund til — og jeg tror heller ikke, det er heldigt — at male Billedet sortere, end det i Virkeligheden er.

Hvorledes har da den Udvikling formet sig, som har ført til denne Gældspost til England? Som alle vil vide, lykkedes det, da det danske Produktionsapparat heldigvis i det væsentlige var intakt den 5. Maj i Fjor, hurtigt at faa Eksporten i Gang til England og til Sterlingomraadet i det hele taget. Det var af megen Betydning for England og de ernæringsmæssigt vanskeligst stillede Lande hurtigt at faa Næringsmidler tilført; og fra dansk Side gik man straks i Gang med at udføre dette Arbejde.

Importen fra England kom væsentlig langsommere i Gang, og alle Beregninger lød paa, at Varemangelen der var saa stor, at der ikke var Udsigt til, at det inden for en overskuelig Tid vilde være muligt at faa de Varer frem, vi ønskede, og som det danske Erhvervsliv og den danske Befolkning efter de forløbne Aars Afspærring trængte til. Saadan var Beretningerne derovrefra, og de var jo ogsaa rigtige.

Dette var Baggrunden for, at man søgte at tilrettelægge den relativt frie Praksis, der blev tilrettelagt med Hensyn til Importen fra England og Sterlingomraadet i det hele taget. For at faa de af alle ønskede Vareindkøb gennemført ansaa man det for bedst, at Erhvervslivets egne Folk kunde rejse ud og sætte sig i Forbindelse med og paavirke deres gamle Forretningsforbindelser og i det hele taget i Kraft af deres Branchekundskab og personlige Forbindelser medvirke til at finde de engelske Varer, hvor de nu fandtes, og faa dem frigjort til Fordel for det danske Marked.

Der er for mig ikke nogen Tvivl om, at det store Flertal af den danske Befolkning var enig i, at dette maatte være den rigtige Fremgangsmaade. Der var ogsaa et andet Formaal med Tilrettelæggelsen af en fri Handelsforbindelse med England og Sterlingomraadet, et Formaal, som jeg ogsaa tror, at de fleste var og stadig er enige i, nemlig hurtigst muligt at komme bort fra de stive og forældede Importtal, som bandt Handelens Bevægelsesfrihed og hindrede de unge Forretningsmænd i at gøre en Indsats,